

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobců: a) **D. M.**,
b) **L. M. H.**,
oba zastoupeni advokátem JUDr. Tomášem Kaiserem
se sídlem Havlíčkova 1682/15, Praha 1

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1

za účasti těchto osob zúčastněných na řízení: 1) J. H.
2) L. H.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2016 č.j. MHMP 392136/2016

takto:

I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 16.3.2016 č.j. MHMP 392136/2016 a rozhodnutí Úřadu městské části Praha 14 ze dne 20.11.2014

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

č.j. UMCP14/14/43226/OV/BARK se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení ve výši 33 458,40 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobců advokáta JUDr. Tomáše Kaisera.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 14, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“) ze dne 20. 11. 2014 č.j. UMCP14/14/43226/OV/BARK, kterým bylo žalobcům nařízeno odstranění stavby nazvané „Přístavba RD, bazén + garáž, o rozměru cca 14 m délky, 5 m šířky a 4,5 m výšky, P. 9, K., V. č.p. x“ na pozemcích parc. č. x, x a x v k. ú. K..
2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že dne 20. 11. 2014 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podali žalobci odvolání. V něm namítli, že toto rozhodnutí není věcně odůvodněno a že dne 17. 7. 2014 byla podána žádost o dodatečné povolení stavby, o které dosud nebylo pravomocně rozhodnuto. Žalovaný konstatoval, že se předmětnou stavbou zabýval opakovaně, přičemž z úřední činnosti je mu známo, že stavebník stavby, společnost VRANOVSKÁ 414, spol. s.r.o., IČO: 28381165, se sídlem Praha 3, Čáslavská 1791/1 (dále jen „stavebník“) podával opakovaně žádosti o dodatečné povolení stavby. Žalovaný naposledy rozhodoval o odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 12. 8. 2013 č.j. UMCP14/13/27785/OV/BARK, kterým byla zamítnuta žádost stavebníka o dodatečné povolení stavby, přičemž rozhodnutím ze dne 11. 6. 2014 č.j. S-MHMP 703559/2014/SUP/Ka uvedené rozhodnutí potvrdil.
3. Žalovaný dále uvedl, že je mu známo, že stavebník podal žádost o dodatečné povolení stavby ze dne 17. 7. 2014 a navíc podal další žádost o dodatečné povolení stavby (přístavby bazénu ke stejnému rodinnému domu) také dne 28. 7. 2014. Posledně jmenovaná stavba, tj. přístavba bazénu, však dle žalovaného na pozemcích rodinného domu fakticky nikdy neexistovala. Jedná se o část přístavby, která je předmětem napadeného rozhodnutí. Žádost o dodatečné povolení stavby ze dne 28. 7. 2014 byla předmětem snahy stavebníka dosáhnout povolení alespoň části přístavby, která obsahuje bazén. Přestože stavebník podal tyto žádosti, správní orgán I. stupně rozhodl o odstranění stavby. Žalovaný posoudil uvedenou námitku dle § 129 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) a konstatoval, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí bylo najisto postaveno, že se jedná o stavbu nepovolenou a že nebyla povolena ani dodatečně. Poslední žádost stavebníka o dodatečné povolení předmětné stavby byla zamítnuta rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 21. 10. 2015 č.j. UMCP14/15/41491/OV/BARK, které nabylo právní moci dne 2. 12. 2015. Žalovaný konstatoval, že u stavebního úřadu ověřil, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí nebyla žádná další žádost o dodatečné povolení stavby podána. Navíc rozhodnutím ze dne 30.10.2015 č.j. UMCP14/15/42552/OV/BARK, které nabylo právní moci dne 2. 12. 2015, byla zamítnuta i žádost o dodatečné povolení tzv. přístavby bazénu. Žalovaný tak měl za

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

to, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí byly splněny všechny podmínky pro nařízení odstranění stavby.

4. K námitce žalobců, že prvostupňové rozhodnutí neobsahuje věcné odůvodnění výrokové části a že je zde uvedeno, že další prodlužování řízení by bylo v rozporu s právními předpisy, žalovaný uvedl, že mu není známo, co je míněno věcnými důvody. V rozhodnutí o odstranění stavby již stavební úřad neposuzuje žádné technické aspekty stavby, ani to, proč stavbu nebylo možné povolit, neboť to bylo předmětem řízení o dodatečném povolení stavby. V rozhodnutí o nařízení odstranění stavby stavební úřad posuzuje pouze dvě skutečnosti, a sice zda se jedná o stavbu nepovolenou a zda byla dodatečně povolena. Stavební úřad v odůvodnění rozhodnutí popsal, jakým způsobem a kdy zjistil existenci nepovolené stavby a že žádost o dodatečné povolení stavby byla v minulosti pravomocně zamítnuta (rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 12. 8. 2013 č.j. UMCP14/13/27785/OV/BARK). Žalobci v odvolání napadaný závěr stavebního úřadu je dle žalovaného pouze neobratným vyjádřením toho, co v rozsudku ze dne 14. 1. 2016 č.j. 6 As 230/2015 – 34 uvedl Nejvyšší správní soud. Stav popisovaný soudem v tomto rozsudku považoval žalovaný za bezezbytku naplněný i v nyní projednávaném případě, a proto neshledal, že by bylo prvostupňové rozhodnutí v rozporu s právními předpisy. Žalovaný podotkl, že o víře žalobců v to, že prvostupňové rozhodnutí bude v odvolacím řízení zrušeno pouze na základě faktu, že ke dni jeho vydání byla u stavebního úřadu podána další žádost o dodatečné povolení stavby, svědčí fakt, že proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 21. 10. 2015 č.j. UMCP14/15/41491/OV/BARK nepodali ani odvolání. Byli si jisti, že podávání dalších opakovaných žádostí o dodatečné povolení stavby postačuje k tomu, aby stavba mohla nadále existovat v nezměněném stavu, jak tomu již je více než 8 let.
5. V žalobě, kterou proti napadenému rozhodnutí podali u Městského soudu v Praze, žalobci popsali dosavadní průběh řízení, jež vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí. To je dle žalobců v rozporu se zákonem, neboť bylo vydáno za situace, kdy probíhalo řízení o dodatečném povolení stavby, kterou stavební úřad nařídil žalobcům odstranit. Při vydání rozhodnutí o nařízení odstranění stavby mu přitom muselo být z úřední činnosti známo, že dne 17. 7. 2014 byla podána žádost o dodatečné povolení stavby, o níž stavební úřad rozhodl rozhodnutím ze dne 21. 7. 2014 č.j. UMCP14/14/31033/OV/BARK tak, že se řízení o dodatečném povolení stavby zastavuje. Proti tomuto rozhodnutí bylo dne 6. 8. 2014 podáno odvolání, o kterém žalovaný jako odvolací orgán rozhodl rozhodnutím ze dne 20. 10. 2014 č.j. MHMP 1485690/2014 tak, že rozhodnutí stavebního úřadu o zastavení řízení zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Žalobci v odvolání poukazovali na to, že v době vydání rozhodnutí o nařízení odstranění stavby dosud probíhalo řízení o dodatečném povolení předmětné stavby. Rozhodnutí o nařízení odstranění stavby bylo tedy nezákonné, neboť v rozporu s § 129 stavebního zákona stanovilo povinnost odstranit stavbu, ohledně níž dosud probíhá řízení o dodatečném povolení stavby, takže řízení o odstranění stavby mělo být stavebním úřadem ex lege přerušeno.
6. Žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu o nařízení odstranění stavby, protože měl za to, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí již žádné řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby neprobíhá. To ale nebyla pravda, a napadené rozhodnutí tak bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, konkrétně s § 129 stavebního zákona. V době vydání napadeného rozhodnutí probíhala dokonce tři řízení o žádosti o dodatečném povolení stavby, která ke dni vydání napadeného rozhodnutí nebyla pravomocně skončena.

7. Dále žalobci popsali průběh řízení o jednotlivých žádostech o dodatečné povolení stavby. K žádosti ze dne 17. 7. 2014 uvedl, že o ní stavební úřad rozhodl usnesením ze dne 21. 7. 2014 č.j. UMCP14/14/31033/OV/BARK tak, že řízení zastavil z důvodu překážky věci rozhodnuté. Na základě odvolání stavebníka žalovaný toto rozhodnutí stavebního úřadu rozhodnutím ze dne 20. 10. 2014 č.j. MHMP/1485690/2014 zrušil a vrátil věc stavebnímu úřadu k novému projednání. Ten následně vydal dne 21. 10. 2015 rozhodnutí č.j. UMCP14/15/ 41491/OV/BARK, kterým rozhodl tak, že žádost ze dne 17. 7. 2014 zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podal stavebník dne 24. 11. 2015 odvolání, o němž nebylo do dne vydání napadeného rozhodnutí nijak rozhodnuto. V rozhodném období se na straně stavebního úřadu vyskytoval technický problém, který zapříčinil, že odvolání bylo zapsáno až ke dni 23. 3. 2016. Z povahy věci však jakékoliv technické problémy na straně správního orgánu nemohou jít k tíži subjektu podávajícího odvolání. Žalovaný tak při vydání napadeného rozhodnutí vycházel z mylné informace, že ke dni 16. 3. 2016 neprobíhá žádné řízení o dodatečném povolení stavby, přestože řízení o žádosti ze dne 17. 7. 2014 v té době ještě nebylo pravomocně skončeno.
8. Žalobci dále konstatovali, že dne 28. 7. 2014 podal stavebník další žádost o dodatečné povolení stavby, o níž bylo rozhodnuto usnesením stavebního úřadu ze dne 5. 9. 2014 č.j. UMCP14/14/36694/OV/BARK tak, že řízení bylo zastaveno z důvodu překážky věci rozhodnuté. Proti tomuto usnesení podal stavebník odvolání, na jehož základě žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 1. 2015 č.j. MHMP 182687/2014 usnesení o zastavení řízení zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání. Dne 30. 10. 2015 vydal stavební úřad rozhodnutí č.j. UMCP14/14/42552/OV/BARK, kterým uvedenou žádost zamítl, aniž by stavebníka vyzval k předložení jakýchkoliv dokladů, jak mu bylo před tím žalovaným závazně uloženo. Proti zamítavému rozhodnutí podal stavebník dne 24. 11. 2015 odvolání, o němž nebylo do dne vydání napadeného rozhodnutí žalovaným rozhodnuto. I v případě žádosti ze dne 28. 7. 2014 tak žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí vycházel z mylné informace, že ke dni 16. 3. 2016 neprobíhá jakékoliv řízení o dodatečném povolení stavby, přestože řízení o žádosti ze dne 28.7.2014 v té době ještě nebylo pravomocně skončeno.
9. Další žádost o dodatečné povolení stavby podal stavebník dne 17. 12. 2014. Stavební úřad o ní rozhodl dne 8. 4. 2015 usnesením č.j. UMCP14/15/01120/OV/BARK tak, že řízení zastavil s odůvodněním, že se jedná o žádost zjevně právně nepřipustnou. Proti tomuto usnesení podal stavebník dne 24. 4. 2015 odvolání, o němž nebylo do dne vydání napadeného rozhodnutí žalovaným nijak rozhodnuto. Také v případě žádosti ze dne 17. 12. 2014 tedy žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí vycházel z mylné informace, že ke dni 16. 3. 2016 neprobíhá jakékoliv řízení o dodatečném povolení stavby, ačkoliv řízení o žádosti ze dne 17. 12. 2014 v té době ještě nebylo pravomocně skončeno.
10. Dle žalobců tak ke dni vydání napadeného rozhodnutí probíhala ohledně předmětné stavby celkem tři řízení o jejím dodatečném povolení, která nebyla pravomocně skončena. Vzhledem k tomu, že řízení o odstranění stavby bylo zahájeno dne 14. 11. 2007, je třeba věc posuzovat dle § 129 stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012. V této souvislosti žalobci poukázali na rozsudek ze dne 14. 1. 2016 č.j. 6 As 230/2015 – 34, v němž Nejvyšší správní soud dovodil, že k přerušení řízení v důsledku podání žádosti o dodatečné povolení stavby ve smyslu § 129 odst. 3 stavebního zákona postačí pouhé podání žádosti s tím, že případně neúplnou žádost musí stavebník doplnit k výzvě stavebního úřadu dle § 45 odst. 2 správního řádu, obsahující přiměřenou lhůtu. Dále pak dovodil, že žádost o dodatečné povolení stavby lze podat i v průběhu odvolacího řízení, a že lhůta stanovená

stavebním úřadem k doplnění podkladů k žádosti není lhůtou propadnou, takže nepředložení podkladů lze napravit i po jejím uplynutí. Ve výjimečných případech, v nichž je žádost o dodatečné povolení stavby zcela zjevně účelová, je možné, aby stavební úřad řízení o odstranění stavby z důvodu podané žádosti o dodatečné povolení stavby odmítl přerušit. Soud však výslovně zdůraznil, že argumentaci zneužitím práva je nutno využívat střídmě a nanejvýš restriktivně. Výslovně pak uzavřel, že i kdyby správní orgán dospěl k závěru o tom, že je žádost o dodatečné povolení stavby zneužitím práva a věcně ho obhájil, musel by ještě obstát jeho procesní postup - rozhodnutí nepřerušovat řízení o dodatečném povolení stavby by musel dát formu usnesení, a umožnit tak účastníkovi se proti němu bránit odvoláním. Stavební úřad proto nebyl oprávněn po podání žádosti o dodatečné povolení stavby bez dalšího v řízení pokračovat a vydat rozhodnutí o nařízení odstranění stavby, ale byl uvedený řízení povinen přerušit do doby skončení řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby, popřípadě vydat rozhodnutí, že se řízení nepřerušuje. Takto však stavební úřad v rozporu se zákonem nepostupoval. Žalobci dodali, že podané žádosti o dodatečné povolení stavby nebyly zneužitím procesních práv a záměrnou obstrukcí, nýbrž jejich cílem bylo dosáhnout povolení předmětné stavby.

11. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že se neztotožňuje s námitkou nedostatečného odůvodnění prvostupňového rozhodnutí stavebního úřadu, přičemž odkázal na jeho odůvodnění. Dále konstatoval, že argumentace žalobců, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou zatížena procesní vadou, neboť byla vydána v době, kdy probíhalo řízení o dodatečném povolení stavby, vychází z toho, že stavebník, jehož jedinými vlastníky jsou prostřednictvím dalších společností žalobci, neustále podává další a další žádosti o dodatečné povolení stavby nebo její části, aby o odstranění stavby nemohlo být nikdy rozhodnuto. Jedná se o nepovolenou přístavbu rodinného domu, kterou se žalobci v některých žádostech snaží vydávat za stavby dvě. Předmět řízení o odstranění stavby se však od zahájení řízení v roce 2007 nezměnil. Žádost o dodatečné povolení stavby přitom byla pravomocně zmítnuta rozhodnutím žalovaného č.j. MHMP 839204/2014 ze dne 11. 6. 2014.
12. Základním problémem dle žalovaného je, zda mohlo být vydáno prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu o nařízení odstranění předmětné stavby za situace, kdy byly podány hned dvě žádosti o dodatečné povolení této stavby a žádost o dodatečné povolení přístavby bazénu, která se na pozemku nenachází. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že podávání žádostí o dodatečné povolení stavby je taktikou žalobců, kteří jsou si vědomi toho, že stavebník bude vyzván k doplnění podkladů, k čemuž mu bude poskytnuta lhůta. Jestliže podání nedoplní, bude řízení zastaveno a stavebník následně podá další žádost. Stavebník nemůže žádosti nikdy doplnit, neboť dodatečné povolení stavby by vyžadovalo povolení výjimky z čl. 8 odst. 3 a z čl. 50 odst. 12 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze. Žalobci tedy rozvíjí konstrukci, která v podstatě znemožňuje stavebnímu úřadu dosáhnout pravomocného rozhodnutí podle § 129 stavebního zákona. Právní předpis totiž počítá pouze se standardním a průměrným chováním účastníků řízení, tedy že po zahájení řízení o odstranění stavby bude podána žádost o její dodatečné povolení, žadatel vyčká rozhodnutí a proti pravomocnému zamítnutí žádosti se bude bránit správní žalobou. Stavební úřad pak nařídí odstranění stavby a proti tomuto pravomocnému rozhodnutí je možné se opět bránit správní žalobou. Právní řád tak vlastníku stavby poskytuje dostatečný prostor pro to, aby svá práva hájil, aniž by je zneužíval.

13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uznal, že v době vydání napadeného rozhodnutí nebyla všechna řízení o dodatečném povolení stavby pravomocně skončena, neboť se u stavebního úřadu vyskytla technická chyba, která znemožnila přijímání elektronické pošty. Když stavební úřad uvedenou chybu zjistil, postoupil všechna odvolání žalovanému a ten o nich následně rozhodl. Přes uvedenou nesprávnost byl však žalovaný přesvědčen, že napadené rozhodnutí není nezákonné, stejně jako nebyl nezákonný postup stavebního úřadu. Žalobci ani stavebník nežádali o přerušení řízení o odstranění stavby, a nebyl zde tedy prostor pro vydání usnesení o nepřerušení řízení. Obě rozhodnutí byla dle žalovaného vydána v souladu se základními zásadami správního řízení, aby byl ukončen stav, kdy jsou třetí osoby dlouhodobě zatěžovány průběhem řízení. Smyslem dotčené právní úpravy v žádném případě není formální vyřizování obstrukčních žádostí bez jakéhokoliv výsledku. Žalovaný v této souvislosti argumentoval rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016 č.j. 6 As 230/2015 – 34.
14. V replice k vyjádření žalovaného žalobci uvedli, že argumentace žalovaného je pro věc samu nerozhodná. Konstatovali, že nepochybňují, že původní žádost o dodatečné povolení stavby byla zamítnuta a uvedli, že proti zamítavému rozhodnutí podali správní žalobu. Žalovaný se dle jejich názoru snaží obhájit rozhodnutí, které bylo vydáno zjevně v rozporu se zákonem, protože o odstranění stavby bylo rozhodnuto v době, kdy ještě probíhala řízení o dodatečném povolení stavby. Napadené rozhodnutí tak porušilo zásadu legality. Stavební zákon jednoznačně stanoví, že pokud je v průběhu řízení o odstranění stavby podána žádost o dodatečné povolení stavby, stavební úřad řízení o odstranění stavby přeruší a vede řízení o takové žádosti. Je přitom povinen žadatele případně vyzvat k jejímu doplnění a stanovit mu k tomu přiměřenou lhůtu. Argumentace žalovaného, že žalobci ani stavebník o přerušení řízení nežádali, je proto absurdní. K argumentaci žalovaného rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016 č.j. 6 As 230/2015 – 34 žalobci uvedli, že žalovaný z něj pouze vytrhává pro něj příznivé dílčí závěry a účelově pomíjí závěry ostatní. Stavební úřad i žalovaný byli povinni se žádostmi o dodatečné povolení stavby zabývat a v souladu se zákonem řízení o odstranění stavby do doby rozhodnutí o těchto žádostech přerušit, popř. vydat usnesení, že se řízení o odstranění stavby i přes podanou žádost nepřerušuje, proti kterému by bylo možno se bránit odvoláním. Postup, který zvolil žalovaný, byl zjevně nezákonný.
15. Při ústním jednání před soudem žalobci setrvali na podané žalobě a zopakovali svou žalobní argumentaci. Deklarovali snahu domluvit se se sousedy, což dokládali situačním výkresem stavebních úprav domu, na kterém soused p. H. uvedl, že s touto variantou souhlasí. Zopakovali, že podávání žádostí o dodatečné povolení stavby nebylo účelové. Jednotlivé žádosti se lišily svým obsahem i datem podání, které je rozhodné pro určení právních předpisů, podle nichž je nutno tu kterou žádost posuzovat. Žalovaný při jednání před soudem uvedl, že došlo k chybě ze strany stavebního úřadu, u kterého žalovaný zjišťoval, zda nebyla podána další žádost o dodatečné povolení stavby. Stavební úřad pochybil, protože po určitou dobu nevybíral e-mailovou schránku. Podávání dalších a dalších žádostí o dodatečné povolení stavby ze strany žalobců, resp. stavebníka považoval žalovaný za účelové jednání. Osoby zúčastněné na řízení při jednání před soudem uvedly, že s předmětnou stavbou, která byla realizována bez stavebního povolení, nesouhlasí a požadují její odstranění.
16. Soud při jednání provedl důkaz listinou založenou na č.l. 25 soudního spisu, jejímž obsahem je e-mailová zpráva obsahující dotaz právního zástupce žalobců na stav řízení o odvolání o jednotlivých žádostech o dodatečné povolení stavby a následná odpověď ze

strany vedoucího oddělení informačních technologií Úřadu městské části Praha 14 ze dne 18. 4. 2016, v níž bylo potvrzeno, že odvolání doručené dne 24.4.2015 a další dvě odvolání doručená dne 24.11.2015 byla zapsána do systému správního orgánu až dne 23. 3. 2016. Protože soud dospěl k závěru, že o žalobě lze rozhodnout na základě správního spisu a již provedeného důkazu, návrhy účastníků na provádění dalších důkazů pro nadbytečnost zamítl.

17. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:
18. Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona ve znění účinném do 31.12.2012 u stavby prováděné či provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním, stavební úřad zahájí řízení o jejím odstranění. Pokud půjde o stavbu uvedenou v odstavci 2, stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení postupuje podle § 111 až 115. Bude-li stavba dodatečně povolena, řízení o odstranění stavby zastaví.
19. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že v době vydání napadeného rozhodnutí nebyla pravomocně skončena řízení o žádostech stavebníka o dodatečné stavební povolení stavby ze dne 17. 7. 2014, ze dne 28. 7. 2014 a ze dne 17. 12. 2014. Žádost ze dne 17. 7. 2014 byla zamítnuta rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 21. 10. 2015 č.j. UMCP14/15/41491/OV/BARK, žádost ze dne 28. 7. 2014 byla zamítnuta rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 30. 10. 2015 č.j. UMCP14/15/42552/OV/BARK a řízení o žádosti ze dne 17. 12. 2014 bylo zastaveno usnesením stavebního úřadu ze dne 8. 4. 2015 č.j. UMCP14/15/01120/OV/BARK. Proti každému z těchto rozhodnutí podal stavebník odvolání - proti rozhodnutí ze dne 8. 4. 2015 č.j. UMCP14/15/01120/OV/BARK tak učinil dne 24. 4. 2015 a proti rozhodnutím ze dne 21.10.2015 č.j. UMCP14/15/41491/OV/BARK a ze dne 30. 10. 2015 č.j. UMCP14/15/42552/OV/BARK podal odvolání dne 24. 11. 2015. K pravomocnému skončení odvolacích řízení došlo až dne 12. 5. 2016, tedy po vydání napadeného rozhodnutí. Rozhodnutím ze dne 12. 5. 2016 č.j. MHMP 852388/2016 žalovaný rozhodl o zrušení rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 8.4.2015 č.j. UMCP14/15/01120/OV/BARK a o zastavení řízení, rozhodnutím ze dne 12.5.2016 č.j. MHMP 813060/2016 rozhodl o zrušení rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 21.10.2015 č.j. UMCP14/15/41491/OV/BARK a o zastavení řízení a rozhodnutím ze dne 12.5.2016 č.j. MHMP 852734/2016 zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 30.10.2015 č.j. UMCP14/15/42552/OV/BARK.
20. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná. Stavební úřad pochybil, jestliže vydal rozhodnutí o nařízení odstranění předmětné stavby za situace, kdy nebylo pravomocně rozhodnuto o žádostech stavebníka o dodatečné povolení stavby. Z rozhodnutí o nařízení odstranění předmětné stavby jsou sice patrné důvody, které stavební úřad vedly k jeho vydání (v tomto směru nelze přisvědčit tvrzení žalobců, že uvedené rozhodnutí nebylo náležitě odůvodněno), nicméně povinností stavebního úřadu bylo vést řízení o stavebníkem podaných žádostech o dodatečné povolení stavby a do doby, než o nich bude rozhodnuto, řízení o odstranění stavby přerušit, popř. rozhodnout, že se toto řízení nepřerušuje (k tomu viz níže). Žalovaný uvedené pochybení stavebního úřadu v odvolacím řízení nezhojil, ba naopak také on vydal napadené rozhodnutí v době,

kdy ještě nebyla pravomocně skončena řízení o žádostech stavebníka ze dne 17. 7. 2014, ze dne 28. 7. 2014 a ze dne 17. 12. 2014 o dodatečné povolení stavby. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný při jeho vydání vycházel z nesprávného zjištění, že proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 21. 10. 2015 č.j. UMCP14/15/41491/OV/BARK, jímž byla zamítnuta žádost o dodatečné povolení stavby ze dne 17. 7. 2014, nebylo podáno odvolání, takže toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 2.12.2015, že žádná další žádost o dodatečné povolení stavby nebyla v dané věci podána. Ani jedno z těchto zjištění se nezakládá na pravdě.

21. Oběma stranám je evidentně znám rozsudek ze dne 14. 1. 2016 č.j. 6 As 230/2015 – 34, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval výkladem ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona ve znění, které je s ohledem na datum zahájení řízení o odstranění stavby relevantní i pro nyní projednávanou věc. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku dospěl k závěru, že *„k přerušení řízení postačovalo podle aplikovatelné právní úpravy pouhé podání žádosti o dodatečné stavební povolení s tím, že neúplnou žádost musí stavebník doplnit k výzvě úřadu dle ustanovení § 45 odst. 2 správního řádu, obsahující přiměřenou lhůtu.“* Dále konstatoval, že již dříve dovodil, byť pouze nad rámec nutného odůvodnění (jako obiter dictum), *„dva zásadní závěry: a) lhůta stanovená stavebním úřadem k předložení podkladů k žádosti o dodatečné stavební povolení není lhůtou propadnou, tudíž lze nepředložení požadovaných dokumentů napravit i po uplynutí této lhůty, a b) žádost o dodatečné povolení stavby může stavebník podat kdykoli v průběhu řízení o odstranění stavby, a to i během řízení odvolacího (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. února 2006 č. j. 7 As 21/2005 111 a ze dne 19. března 2008 č. j. 6 As 38/2007 146).“*
22. Soudu tedy nezbylo než přisvědčit námitce žalobců, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla vydána v rozporu § 129 odst. 3 stavebního zákona ve znění účinném do 31.12.2012, neboť v době jejich vydání ještě nebyla pravomocně skončena řízení o žádostech o dodatečné povolení předmětné stavby. Technické potíže týkající se mailové schránky správního orgánu, které měly vést k tomu, že stavební úřad žalovanému postoupil podaná odvolání až po několika měsících od jejich podání, nemohou jít v žádném případě k tíži žalobců. Za zcela nedůvodnou je nutno označit argumentaci žalovaného, že v daném případě nebylo nutno řízení přerušovat, když o to žádný z účastníků řízení nežádal. Rozhodnout o přerušení řízení v důsledku podání žádosti o dodatečné povolení předmětné stavby bylo totiž povinností stavebního úřadu, která je stanovena zákonem, a nebylo tedy povinností žadatele, aby výslovně žádal také o přerušení řízení.
23. Ve shora citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud nastínil též možné řešení situace, *„kdy žalobce podává žádost o dodatečné stavební povolení opakovaně, jako tomu bylo v daném případě. Pokud by se jednalo o zjevné zneužití práva a obstrukci, nelze jistě ponechat správní orgán tváří v tvář takovému jednání zcela bezbranným. V takových situacích je na místě, aby stavební úřad, resp. odvolací orgán, uvážil, zda jsou dány důvody pro přerušení řízení, a v případě, že by podání opakované žádosti bylo zcela zjevně účelové a jeho hlavním cílem by bez pochybností bylo jen zdržovat řízení o odstranění stavby, mohl by úřad odmítnout řízení o odstranění stavby přerušit. Samozřejmě, jak zdůrazňuje dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu, argumentaci zneužitím práva je nutno užívat střídme a uplatňovat ji „nanejvýš restriktivně“ (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 27. května 2010 č. j. 1 As 70/2008 74), a to zejména, má-li se jednat o zneužití procesních práv (srov. rozsudek ze dne 4. května 2011 č. j. 7 Afs 4/2011 72). Přesto taková úvaha i v oblasti procesní myslitelná je (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. března 2008 č. j. 1 Afs 7/2008 91) a to i přímo*

ve vztahu k přerušení řízení (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. listopadu 2010 č.j. 11 A 13/2010 25; pro zajímavost lze uvést, že se k náhledu Městského soudu v Praze přiklonil též poradní sbor ministra vnitra ke správnímu řádu ve svém závěru č. 104/2011) Pouhá laxnost žadatele však k závěru o zneužití procesního práva nestačí, muselo by se jednat o nepochybně účelové a záměrně obstrukční jednání, jež nesměřuje k zákonem předvídanému cíli [k subjektivnímu proku zneužití práva srov. Prášková, H., in Pomahač, R. a kol. Veřejná správa za rozcestím (právní reflexe). Univerzita Karlova v Praze, Právnická fakulta. Praha: 2013. 184 s., str. 55 – 68]. A i kdyby žalovaný k takovému závěru dospěl a obhájil ho věcně, musel by ještě obstát jeho procesní postup – svému rozhodnutí nepřerušovat řízení o odstranění stavby by musel dát formu usnesení a umožnit tak stěžovateli se proti němu bránit odvoláním (srov. výše citovaný poradní sbor ministra vnitra ke správnímu řádu ve svém závěru č. 104/2011).“ Nejvyšší správní soud uzavřel, že „podle § 129 odst. 3 věta druhá stavebního zákona ve znění účinném do 31. prosince 2012 bylo přípustné podat žádost o dodatečné povolení stavby ještě i v odvolacím řízení v rámci řízení odstranění stavby. Odvolací orgán musel v takovém případě buď odvolací řízení přerušit a vyčkat, až stavební úřad rozhodne o žádosti o dodatečném povolení, nebo mohl – v případě zjevného obstrukčního postupu – rozhodnout usnesením o tom, že řízení o odstranění stavby se nepřerušuje a řízení o podané žádosti se nepovede (analogicky podle § 64 odst. 1 správního řádu v kombinaci s § 129 odst. 3 věta druhá stavebního zákona ve znění účinném do 31. prosince 2012).

24. Z právě citovaných závěrů Nejvyššího správního soudu, které lze plně vztáhnout i na nyní projednávanou věc, vyplývá, že stavební úřad má za určitých okolností (zjevné zneužití práva) možnost rozhodnout o tom, že se řízení o odstranění stavby nepřerušuje a že se řízení o podané žádosti o dodatečné povolení stavby nepovede, musí tak ovšem učinit formou usnesení a zároveň musí umožnit žadateli bránit se proti takovému usnesení řádným opravným prostředkem. Stavební úřad však tímto způsobem při vydání rozhodnutí o nařízení odstranění předmětné stavby nepostupoval, a zatížil tak své rozhodnutí vadou mající za následek jeho nezákonnost. Žalovaný rovněž pochybil, jestliže nezákonně vydané rozhodnutí stavebního úřadu napadeným rozhodnutím potvrdil.
25. Soud nemohl přehlédnout, že stavební úřad v rozhodnutí o nařízení odstranění předmětné stavby vůbec neargumentoval tím, že by žádost (či žádosti) stavebníka o dodatečné povolení stavby považoval za zjevné zneužití práva a obstrukci. Strohé konstatování stavebního úřadu obsažené v závěru odůvodnění jeho rozhodnutí, že další prodlužování řízení by bylo v rozporu s platnými právními předpisy, za takovou argumentaci rozhodně považovat nelze, neboť se nejedná o hodnocení charakteru podaných žádostí či jednání žadatele. Ostatně ani žalovaný se obsahem a údajným obstrukčním charakterem opakovaně podávaných žádostí o dodatečné povolení stavby, jímž opakovaně argumentoval při jednání před soudem, v napadeném rozhodnutí blíže nezabýval - odkázal toliko na výše zmíněné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, aniž by s poukazem na konkrétní okolnosti dané věci uvedl, v čem obstrukční charakter jednání žadatele spatřuje.
26. Z výše popsanych důvodů soudu nezbylo než napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušit (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že vadou nezákonnosti je stíženo i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, soud v souladu s § 78 odst. 3 s.ř.s. rozsudkem zrušil také toto rozhodnutí. Podle § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
27. Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobcům, kteří měli ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady,

které žalobcům v řízení vznikly, spočívají jednak v zaplaceném soudním poplatku za řízení o žalobě (2 x 3000 Kč), soudním poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, jemuž soud vyhověl (2 x 1000 Kč) a dále v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobců advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobců advokátem, a to za čtyři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsí žaloby, replika, účast na jednání soudu), přičemž sazba odměny za každý z těchto úkonů a za každého ze žalobců činí 2 480 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/, § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2013). Náklady právního zastoupení žalobců jsou dále tvořeny čtyřmi paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 9. 2006) a částkou 4 418,40 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše nákladů, které žalobcům v tomto řízení vznikly, tak činí 33 458,40 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobců advokáta JUDr. Tomáše Kaisera (§ 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.).

28. V daném případě soud neuložil osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jim mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto ve třetím výroku tohoto rozsudku v souladu s § 60 odst. 5 s.ř.s. rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 5. září 2019

Mgr. Martin Kříž, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.